

[Finn Poulsen,]

strækkeligt konsekvent og tilstrækkeligt hurtigt.

Er de regler, der nu foreslås, tilstrækkelige? Det kan vi vel drøfte i et udvalg. Hvordan er man kommet til grænsen 9.000 indbyggere og til grænsen 30.000 indbyggere? Det kan vi se på. Jeg havde egentlig ventet, at man ved en lejelovsrevision også havde taget op til undersøgelse, om loven rent teknisk ikke trængte til en behandling, så den kan læses og forstås også af almindelige mennesker. Denne tanke var jo også det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen inde på; men det er lidt fattigt, når det ærede medlem ønsker dette afgjort engang efter valget. Det var vel naturligt at tage fat på dette problem netop nu.

Hvad angår forslagene om kontrol med ombygning og kontrol med klubværelser, er der jo heller ikke her noget principielt, der skiller os. Det er da klart, at så længe situationen er den, at der er knaphed, må lovgivningsmagten skride ind på en eller anden facon; det har vi aldrig bestridt. Det, vi diskuterer, er årsagerne til knapheden, og hvordan vi kommer den til livs; men den er der, og så må der naturligvis foretages noget. Det er imidlertid meget vigtigt, at det sikres, at bestemmelserne bliver af en sådan art, at der ikke skabes hæmninger for en hensigtsmæssig ombygning, og i allerhøjeste grad vigtigt, at man ikke får sådanne regler, at udbuddet af værelser bliver mindre. Så er det vel også nok et meget vigtigt spørgsmål, at reglen er formuleret sådan, at der ikke bliver plads for vilkårlighed i administrationen. Endelig synes jeg, man kan rejse det spørgsmål — det kan vi vel også drøfte i udvalget — om det er rimeligt, at reglerne på disse områder er ens i hele landet. Er det ikke naturligt at gøre en forskel? Forholdene er nu en gang vidt forskellige. Alt dette kan vi se på. Jeg skal lade detaljerne ligge. Vi deltager naturligvis i udvalgsarbejdet om lovforslaget, så beskedent det end er; så kan vi jo se, hvad vi kommer til, før vi tager endelig stilling.

Må jeg så endelig have lov til at gentage, hvad jeg sagde før, at emnet er et stort emne, og det kan ikke undgås, at jeg ved denne lejlighed må beklage og bebrejde

regeringen, at regeringen i dette emne fortsat er så passiv. Det er, som om regeringen er gået i stå over for disse problemer. Vi ved jo, hvordan de bevæger alle; der er en voldsom offentlig debat — lad være, at den på et eller andet punkt er for voldsom — men der er en voldsom offentlig debat om problemerne. Gallup viser det, og de henvendelser, vi alle sammen får, vi, der arbejder med disse problemer, dels fra enkeltpersoner, dels fra institutioner, viser jo, at der er et problem.

Boligproblemet har stået på dagsordenen nu i overordentlig lang tid, og så kan man ikke lade være med at spørge: er det lovforslag, der foreligger her — såvel som det byggelovsforslag, vi gjorde færdigt for nogen tid siden — virkelig de eneste bidrag, regeringen kan yde til løsning af disse problemer? Kan man virkelig fra regeringens side ikke komme længere? Kan man i den stilling, man har, ikke komme og give folketinget et bedre arbejdsgrundlag? Det er sagt så tit, men lad mig nævne det igen: regeringen har jo den dejlige stilling at være en flertalsregering med de muligheder, som dette nu engang giver. Regeringen har haft overordentlig god tid, og regeringen har jo efterhånden et gennearbejdet materiale; debatten har jo i allerhøjeste grad belyst problemerne. Endelig har jeg lov til at sige, at den høje regering har haft og også stadig har en opposition, der er overordentlig villig til at gå ind i et virkeligt fordomsfrit, sagligt samarbejde, fordi vi erkender disse problemers betydning; vi erkender, at det faktisk er noget, der falder tilbage på hele folketinget, hvad enten man er regeringsparti eller opposition, at disse problemer ikke er løst.

Nu kan jeg nok forstå, at der ikke fremkommer forslag om noget større. Men må jeg have lov at spørge den høje regering: har man ikke et materiale, man kan komme frem med til os? Er der ikke foretaget en hel masse undersøgelser? Jeg ved ikke, om det er valget, der spiller ind, eller hvad det nu kan være, men tiden går, og på et eller andet tidspunkt skal vi jo i gang, det er klart for alle; når der i sin tid blev talt om nye retningslinjer, må der vel ligge noget bag.

Må jeg erindre om åbningstalen i 1961, hvor den daværende statsminister sagde, at regeringen ville overveje forholdsregler med henblik på løsning af husleje problemerne,